

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Guds Kirckes Iubel-Fryd og Høytiid. Prædiken

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 258. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139961766640/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

På nogle steder bliver en hel lille blok i manuskriptet flyttet over til en anden plads i den trykte prædiken; s. 151: *Havde Gud ikke ved mange Plager . . . Luc: 15. 16; s. 160-61: Jeg er, siger han selv . . . Apoc: 1, 18; s. 163-64: Græd ikke . . . Apoc: 5, 5.*

Endelig sker der et par gange en ligefrem omdannelse. Det gælder prædikens slutning, der i manuskriptet er formet som en tilbagevendende til dens begyndelse, samme fremgangsmåde som i jubelprædikenen 1749. Her har Brorson i den trykte prædiken valgt at lade det hele klinge ud i en stor lovprisning, hentet fra Joh. Åb. — svarende til den stræben efter retorik, som mange af hans ændringer viser.

Men mest interessant er den omdannelse, vi møder s. 159. Det drejer sig her om et af Brorsons yndlingsbilleder: duen fra Noas ark. I manuskriptet omtales først verdensmenneskene som Noas ravn, der *søger sin fornøjelse i Verdens urenligheder*, og derpå opfordres der til at *give agt paa Duen* (o: Maria Magdalene), *som saalenge har flagret omkring over de mange jammers Bølger, og endelig . . . fundet sin Noah tylen og hvile i hans Døds og opstandelses trygge arck og søde giemme*. Billedet svarer til Sv.-S., nr. 343, 3. Brorson har imidlertid ændret det. Han har åbenbart villet mildne sine ord og har derfor udeladt raven, ganske som han s. 172 i stedet for et skarpt sideblik til *de daarlige Folck, som har bygt deres huus paa Sand*, taler opmuntrende ord til *de forstandige Folk, som har bygt deres Huus paa en Klippe*. Duebilledet har han derimod beholdt, men har gjort en helt anden brug af det. Det taler ikke mere om, hvad Maria Magdalene selv har fundet, men -- ligesom indledningsdigtet s. 130, l. 11-14 — om, hvad hun har fået at bringe andre: *Han var den Due, som allerførst bragte Apostlerne, da de svævede endnu, som indelukte i Arken, paa Angestens Bølger, det søde Fredens Olie-Blad om JEsu frydefulde Opstandelse*. I denne anvendelse af billedet betegner arken altså ikke mere et trygt gemme, men et angstfuldt opholdssted. Vi møder her et ejendommeligt eksempel på Brorsons billeddannende evne og mærker tillige hans overvejelse af, hvordan han bedst kan påvirke sine tilhørere, og hvad hun skal bringe dem.

Ændringer af teologisk art finder man knap nogen af. Det